

Arrest

**nr. 49 736 van 19 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 januari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 januari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 april 2010.

1.3. Op 9 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Oued Sly (Chlef), de Algerijnse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U woonde samen met uw ouders, broers en zussen in het dorp Sonalgaz. Uw broers hebben geen werk en ook u hebt sedert 2005 geen vaste baan meer. Op 23 juni 2009 was u in een boomgaard in het nabijgelegen Robel sinaasappelen aan het plukken toen u aangesproken werd door twee onbekenden die u ervan beschuldigden hen te observeren en voor de autoriteiten te werken. U ontkende dit en stelde dat u enkel daar aanwezig was om sinaasappelen te plukken om deze te kunnen verkopen en zo te kunnen voorzien in het onderhoud van uw familie. U werd echter door hen niet geloofd en gedwongen met hen mee te gaan. U werd geblinddoekt en diende gedurende een viertal uren te lopen, waarna u gedurende een vijftal dagen in een ondergrondse ruimte werd opgesloten. Iedere dag werd u ervan beschuldigd voor de autoriteiten te werken, wat u telkenmale steevast ontkende. Zo u hen van het tegendeel wou overtuigen, diende u met hen samen te werken. Tevens lieten ze u weten dat ze tot de GIA (Groupe Islamique Armée) behoorden. Uit angst nam u het voorstel aan. Vanaf 29 juni 2009 diende u regelmatig de straat gaande van Robel tot Oued Sly te controleren en moest u voor hen voedsel en kleding gaan kopen in de winkels van Oued Sly. U werd bij al deze activiteiten telkenmale vergezeld door M.(...), een van de twee personen door wie u was ontvoerd. Op 2 augustus 2009 was u weer met M.(...) in Oued Sly. Onder het voorwendsel naar het toilet te moeten gaan, ging u een café binnen om vervolgens via de achterdeur uw begeleider te ontvluchten. Daar u van de terroristen geld had gekregen om aankopen te doen, beschikte u over het nodige geld om een taxi naar het 60km verderop gelegen Tenes te nemen. U verbleef daar een vijftal dagen, de tijd die nodig was om een passeur te contacteren, 'stapte' vervolgens in een vissersboot en voer naar Spanje, Bilbao, waar u een zestal maanden illegaal verbleef. U leerde er ene I.(...) kennen, een Algerijn, en deed hem uw verhaal. Hij bracht u daarop naar België en u vroeg hier op 16 februari 2010 asiel aan. Via telefonisch contact met uw broer hebt u vernomen dat 'de terroristen', alhoewel ze niet weten waar u precies woonde, in uw regio circuleren op zoek naar u. Andere aanwijzingen dat u door hen gezocht wordt hebt u niet.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

*U gevraagd wat u voor de terroristen diende te doen nadat u erin had toegestemd met hen samen te werken, stelt dat **u de weg van Robel naar Oued Sly in de gaten diende te houden en inkopen moest doen in Oued Sly**. U gevraagd of u in de maand dat u bij hen verbleef nog iets anders moest doen, ontkende u dit en stelde u dat uw taken zich beperkten tot het controleren van steeds dezelfde weg en het doen van inkopen. U voegt hier onmiddellijk aan toe dat u tijdens het 'uitvoeren' van uw werkzaamheden **steeds vergezeld werd door de terrorist M.(...)** (CGVS p.3). U gevraagd waarom de terroristen u nodig hadden gezien u telkenmale door een van hen vergezeld werd, implicerend dat ze de u opgedragen taken dus net zo goed zelf konden doen, stelt u 'dat ze gekend zijn in de regio' en 'dat ze dingen doen die niet mogen'. Erop gewezen dat uw antwoord niet volstaat, beweert u dat ze u nog niet vertrouwden en de regio niet zo goed kenden als u. U er weerom op gewezen dat u niet overtuigt, kunt u slechts herhalen dat ze u nodig hebben om de weg te tonen. Gevraagd of dit het enige is waarvoor ze u nodig hebben, beaamt u dit. U dan gevraagd waarom ze zelf de weg niet zouden kennen, stelt u dan weer dat ze gekend zijn in de regio, een uitspraak die compleet naast de kwestie en onlogisch is en u dan logischerwijze gevraagd wat u hier precies mee bedoelt, beweert u dan maar dat ze niemand alleen op pad sturen, altijd per twee, dit is hun manier van werken (CGVS pp.3-4). Ook deze uitleg kan niet overtuigen daar u zelf aangeeft dat er tussen de 40 en de 60 terroristen in het kamp aanwezig waren waardoor het niet nodig was een buitenstaander te ontvoeren (CGVS p.3). Uit bovenstaande blijkt dat u niet in staat bent een duidelijk en overtuigend antwoord te formuleren op de vraag waarom de terroristen u nodig hadden en u, telkenmale u deze vraag wordt gesteld, een nietszeggend antwoord geeft. In dit kader dient nog opgemerkt dat uw verklaring dat ze u nodig hadden om de weg te wijzen sowieso totaal ongeloofwaardig is. U geeft zelf immers aan dat uw ontvoerders tot de GIA behoorden en ze een kamp hadden opgeslagen op zo'n vier uur lopen van Robel, ze waren met een 60-tal. Gezien u expliciet verklaart dat het hier een terroristische groepering betreft is het niet meer dan logisch dat ze zelf de omgeving van waaruit ze 'opereerden' zouden hebben verkend en wisten wat zich waar bevond. Dergelijke kennis is voor een terroristische beweging van primordiaal belang om zich te kunnen handhaven en haar activiteiten te kunnen uitvoeren en uw bewering dat men u nodig had om de weg te tonen is dan ook totaal ongeloofwaardig.*

Deze appreciatie wordt nog bevestigd door volgende vaststellingen. Zo verklaart u, na te zijn kunnen vluchten, zich **nooit tot uw autoriteiten te hebben gericht** omdat deze zichzelf niet zouden kunnen beschermen. U dan gevraagd waarom u hen op zijn minst niet over uw wedervaren hebt geïnformeerd, stelt weerom dat ze niets voor u kunnen doen en u niet wist wat er met u zou gebeuren (CGVS p.4). Gezien u bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat noch u, noch uw familieleden ooit problemen hebben gehad met jullie autoriteiten, is het niet meer dan logisch dat u op zijn minst een poging zou doen hun bescherming in te roepen (CGVS p.2). De vaststelling dat u dit, zonder hiervoor een valabele reden te kunnen geven, hebt nagelaten ondermijnt andermaal de ernst en geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.

U verklaart uit vrees voor de terroristen uw land te zijn ontvlucht en naar Europa te zijn gekomen. U voegt hier nog aan toe **bij een eventuele terugkeer naar Algerije door deze terroristen te zullen worden gedood** (CGVS p.4). Gezien deze door u geschilderde gang van zaken en de door u beweerde vrees voor uw leven, kan het echter **niet overtuigen dat u gedurende een zestal maanden in Bilbao (Spanje) verblijft zonder daar asiel aan te vragen**. U hiernaar gepeild stelt dat mensen in Bilbao u zouden gezegd hebben dat het in België beter is. U gewezen op het feit dat een dergelijke houding totaal niet in overeenstemming is met de door u beweerde vrees, kunt u slechts opwerpen in Spanje geen kamer te krijgen (CGVS p.4). Gezien u, en zoals reeds werd aangestipt, beweert uit vrees voor uw leven Algerije te hebben moeten verlaten kan er toch van worden uitgegaan dat u zich, op het moment dat u aankwam in een 'veilig derde land', zich onmiddellijk naar de bevoegde autoriteiten zou begeven om bescherming aan te vragen. Het feit dat u dit nagelaten hebt en hier totaal geen geldige reden voor kan geven, ondermijnt andermaal op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie voor van een document dat uw paspoort zou moeten voorstellen. Dient te worden opgemerkt dat het hier louter een kopie betreft die daarenboven grotendeels quasi onleesbaar is. Voorts legt u nog een attest voor waaruit blijkt dat u een opleiding heeft gevolgd, een gegeven dat geen betrekking heeft op de door u aangehaalde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van de vluchtelingen en de materiële motiveringsplicht, herhaalt verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling – een aantal eerder afgelegde verklaringen en tracht hij een verklaring te bieden voor het feit dat hij na zijn vlucht uit zijn land van herkomst een zestal maanden in Bilbao (Spanje) heeft verbleven zonder daar asiel aan te vragen. Zo stelt hij dat indien iedere asielaanvraag dient in te stellen, dit de solidariteit onder de Europese lidstaten serieus zou aantasten. Verzoeker herinnert eraan dat ook Griekenland een zogenaamd veilig derde land is, terwijl tegen deze Europese lidstaat door de Europese Commissie een gerechtelijke procedure is opgestart met betrekking tot het asielbeleid. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft vanaf het eerste interview te hebben vermeld en hij is dan ook van oordeel dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen onvoldoende motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Hij betwist de conclusie van de commissaris-generaal dat uit recente CEDOCA-informatie blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en poneert dat in het voorliggende CEDOCA-document van 20 april 2010 andere indicaties/interpretaties hieromtrent terug te vinden zijn. Voorts wijst verzoeker erop dat de beoordeling van de asielaanvraag op zich losstaat van de beoordeling van het reëel risico zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet daar niet moet worden aangetoond dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt maar wel dat de situatie betrekking heeft op verzoeker, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat hij elders zijn toevlucht zoekt. Verzoeker wijst er te dezen op dat hij een bewijs neerlegt van zijn identiteit, met name een kopie van zijn paspoort.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij niet in staat is een duidelijk en overtuigend antwoord te formuleren op de vraag waarom de terroristen hem nodig hadden en hij, telkenmale deze vraag hem werd gesteld, een nietszeggend antwoord gaf en zijn verklaring dat ze hem nodig hadden om de weg te wijzen sowieso totaal ongeloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) hij niet de minste poging heeft ondernomen om de bescherming van zijn autoriteiten in te roepen, (iii) hij gedurende een zestal maanden in Bilbao (Spanje) heeft verbleven zonder daar asiel aan te vragen, een houding die niet in overeenstemming is met de door hem beweerde vrees, (iv) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (v) het document dat zijn paspoort zou moeten voorstellen louter een kopie betreft die daarenboven grotendeels quasi onleesbaar is en het attest waaruit blijkt dat hij een opleiding heeft gevolgd geen betrekking heeft op de door hem aangehaalde asielmotieven.

2.3. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven in zijn land van herkomst en daarom de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich bij zijn aankomst in een eerste veilig land of kort daarna richt tot de bevoegde autoriteiten om bescherming aan te vragen. Dat verzoeker aanvankelijk ruim zes maanden illegaal in Spanje verbleef en geen asiel aanvraag toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert dan ook de ernst van de door hem geschetste vrees voor vervolging. Het inroepen van de toestand in Griekenland om zijn nalaten om bescherming in Spanje aan te vragen te verantwoorden, is niet dienstig. Dit klemt des te meer nu verzoeker in wezen geen enkele concrete poging onderneemt om de overige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift met betrekking tot zijn beweerde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin voorts beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt noch ontkracht en hij zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.4. Zo verzoeker meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Voorts wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat uit een analyse van de situatie in de Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet omdat de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard is dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. Zo verzoeker stelt dat hij deze visie niet deelt en meent dat er in het aan het administratief dossier toegevoegde CEDOCA-document andere indicaties terug te vinden zijn, laat hij na te concretiseren om welke indicaties het gaat of welke interpretaties hieraan kunnen worden gegeven. Hij brengt verder geen concrete en objectieve gegevens aan waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn zodat de analyse vervat in voormeld CEDOCA-document door de Raad wordt overgenomen.

Tot slot benadrukt de Raad dat ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst kan verwijzen, maar hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet kunnen maken. Verzoeker brengt echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij persoonlijk een bijzonder risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij toont bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn. Zo verzoeker nog aanhaalt dat hij een bewijs van zijn identiteit neerlegt, zijnde een kopie van zijn paspoort, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds werd gesteld dat het document dat verzoekers paspoort zou moeten voorstellen louter een kopie betreft die daarenboven grotendeels quasi onleesbaar is.

2.5. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker in fine vraagt om in subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS